

(המשך מעמוד 61)

המישפחה היו מרחיבות לב כל אוצר-מוסאי-ון. הקיצר, הנסיך הזה שבה אותו בקסמיו, יש לו חוש-הומור משגע (הוא אכן מתפרנס מכתבת קומדיות ותסריטים). מה זה ראש! מה זה ראש! לנסק לו את השכל מבפנים.

ההשכלה הכללית שלו מקיפה את היקום. את נעוריו הממושכים בילה במסעות מרחיבי-אופקים סביב העולם. (בשנת '62 היה בארץ, נסע בטרמפים, והתארח אצל חייל מרוקאי שהביאו לביתו).

כמו כל אריסטוקרט הגון, אין נושא שתדע, ולא יגלה בו התמצאות, או לא ידע לנהל שיחה אינטליגנטית מבריקה בו. הוא דיבר איתנו על בעיות פנימיות ממשל-תיות ישראליות, בבקיות של כתב פרלמנטרי מכאן. אבל אני משוכנעת שגם אילו באנו מטימבוקטו, היה מפגין את אותה ההתמצאות.

הוא בן 36. איש מכוור מאוד בפניו, ההופכות יפה פיות בגלל קסם הטמון בו. שיעששה אותי מאוד העובי-דה שכבוד הנסיך נוסע ברנו ישנה, וגר בדירה צנועה בפאריס. שוערת, החול שמן, את המון ספרים, טפטים שכבר לא דוקים בקצוות, ורדיו טראנזיסטור מימי איכה. על הקיר, תמונת אשתו היפהפיה ובתו.

בפעם הראשונה בחיי נפתחי לקיסימי הפשטות הנור-חה. לא שתלילה היית חיה כך. אני באה מארץ שלכל מוכר פטרויליה בה יש שתי טלוויזיות צבעוניות, והמג-טאליות החראית הזאת מתאימה לי מאוד. אבל נעים היווכח שאפשר גם אחרת, ובלי קונטוציות של "עוני". בכלל, שמת לי למשהו מפתיע. עיצוב-הפנים הצר-פתי ה"מקצועי", כפי שזה בא לידי ביטוי בתערוכות עיצוב, פשוט משגע ביופיו. ויש פריסאים, בעיקר מחוגי הבידור והתיקשורת, החיים בדירות-הלוס. אבל הרוב הממוצע חי בפשטות ספרטנית מכווערת.

הפריסאי הממוצע "חי" בחוץ, אוכל "בחוץ", עובד "בחוץ", מבלה "בחוץ". הדירה זו המאורה שאליה חוז-רים. אפילו מארחים "בחוץ". רק חברים אינטימיים ומי-שחה מארחים בבית, בעיקר בחגים. ואצלם בבית זה הרי פחות או יותר דומה.

לא פעם שמעתי כאן אנשים מתלוננים שהם אירחו פריסאים בביתם, ליד המלך, וכשבאו בפאריס, הצרפתים הזמינו אותם לאכול בחוץ, יצאו איתם בערב, והזו! אפילו לא הזמינו אותנו אליהם הביתה!

ובכן, להוציא את אחינו יוצאי צפון-אפריקה, שהביאו לפאריס את מינהגי-האירוח החמים מארץ-המוצא — הפריסאי פשוט אינו מזמין אליו הביתה. זה לא טובים, ולא חזירות. זה פשוט מינהג המקום, והמנטאליות. מה יש פה להעלב?

הפריסאי באמת חי בחוץ. מבחינתו, להזמין אנשים לביתו זה כמו שאתה תזמין אורחים לתוך המיקלחת שלך, בזמן שאתה עושה הכנות פרטיות ואינטימיות לקראת היציאה בערב. הוא מוצא בזה את אותו טוב-שם. אבל בלי הכללות. הדור הצעיר חוגי האינטלקטואלים כבר אינם כליכך מסורתיים בנושא.

פאריס,

חכי לי!

טוב, בקיצור נחזור לנושא. עם הנסיך הזה הגענו לכמה הקמיסעות היותר-אנינות בפאריס, וכמה ממקומות-הביילוי היותר אותנטיים שקיימים. הכרנו אנ-שים מקסימים, שחד-פעמיותם בחיננו, וזמן שהייתם המוג-בל בעולמו (או זמן שהייתו המוגבל בעולמם), עשו את חוויית ההיכרות איתם עוד יותר מקסימה. רגעים של חן וחסד, שאתה יודע שנפלאותם היא כמו פחות-ישלג: צורה יפהפיה, חד-פעמית, שלא תחזור על עצמה, ועכשיו זה מגיע.

ערב אחד שואל אותנו הנסיך: מה רוצה הגברת הקטנה לראות הלילה?

הבנתי תיכף ומיד שזה הצ'אנס שלי. "לייף-שו!" הודעתי, ולא קרה שומדבר. אף פעם לא ראיתי דבר כזה, ואסור למות טיפש. פעם היה "לייף-שו" בארץ, הביאו לקונסיליום את כל המישטרה. אחרי שאחרון השוטרים צפה במופע, כשהוא מסדר מקום גם לחתונת, לתוספת חוות-ידעת — סגרו את העסק, כדי לשמור על שלום הציבור. מפה לשם, נשארתי עם חורים בהשכלה.

הנסיך חיך בסלחנות. תראו מה נעשה, הוא אמר. נפגש בעוד חצי שעה. תעלו למלון, תתלבשו "ערב", נלך לאכול במיסעדה נהדרת, ואחרי-כך לראות לייף-שו. מי צריך סיור יותר טוב?

הלכנו. ארנו עצמנו באופן מהודר, ויצאנו כמו גדר-לים. נדחפנו לרנו העשנה של הפרינץ, והפלגנו לדרך-פאריס. חכי לי! אני כבר מגיעה!!!

הגענו למיסעדה שהיא מעודן פרטי. למטה, חונים בדבוק יוגאריים, ורוס-רוסים, מרדסים. גם בפאריס העשירה, לראות את הנבחרת הזאת חונה כך בצפוף, זה לא מחזה יומיומי, יאללה! אני חושבת. איזו מיסעדה, איזו מיסעדה! יאללה, חושב האיציק הפרטי, הלכה קרן-הפנסיה! הלכו האיד-יבי!

אנחנו עולים במדרגות. הנסיך מצלצל. מזדהה עם כל השמות. מחזיר שיש לו אורחים. מצלמת טלוויזיה במעגל סגור. הדלת נפתחת. ג'נטלמן מכופתר בדלת. מערת עלי-באבא וארבעים שודדים. עושר, עושר, עושר ופאר מהמם. אורות רכים. קישקוש וצילצול מעודן — כמו במרחוק — של כלי-שולחן יקרים.

המקום שלנו היה מוזמן. גבירות הדורות-הדורות ביצירות אסקולסוביות, העולות כמו דירה שלמה כאן, אכלו מעדנים בניגטות קטנות. הגברים בטוקסידו לבנים. עניבות-פרפר מסאטן, חליפות-ערב שחורות יפהפיות. הכל אמר הידור — הידור וטוב טעם. המלצרים

היו אלה המאובנים האריסטוקרטיים שאכלו איתנו בצורה כליכך מעומלנת. שעה לפני כן, זיהיתי לפי חלקי הבגדים שכה שבו את עיני, ואשר עוד נותרו עליהם.

היה באווירה משהו קסום, ומשהו גרוטסקי-בלתי-אפ-שרי, כמו סצינה גדושה מדי של סטיל ב. דה-מיל. עולם הולך ונעלם שלא יצלמו לי בשבטים נידחים. זה כאן — לא פחות.

הארוחה הייתה יפהפיה. מנות קטנות, אבל מושלמות. התפריט לא היה אכזוטי. לא אכלת שם זנבות-קוקיה, או ציפרינ-ארימים. אבל במיסגרת המגבילה של ה"פרוזה", השף שם הגיע לשתלמו.

הנסיך עירכן לאותו מדי פעם, לפי בקשתי. זו הקוג-סטה זו וזו, וזה איל-הטבק זה וזה, תעשיין-המטוסים כך וכך, וזו השחקנית זו וזו, שידוכים אחת-אחת. מפה לשם הגיע החשבון. התחלקנו. אני יודעת ש-המתח הזה יהרג אתכם. טוב. נו. ארבעה אנשים, 40 אלף לירות, עם יין מעולה, עם הכל.

20 אלף לירות לזוג. בגוב האריות של המיליונרים, למה לא? בקניסקים בארץ עוד מעט עולה אותו דבר. נגיד! נגיד שהחומס-חגיגה-שיש-קבב, זה כמו האוכל שם. אבל הכפפות? כפפות לבנות חביבי, לא תקבל כאן גם אם תמות!

היה אגף של ברי-משקאות ודיסקוטק. כל חצי שעה נשפכו לדיסקוטק חבורות מהודרות. המקום התמלא. לא כולם אכלו במיסעדה. חלקם הסתובב עם משקה ביד, חלקם שוחחו, חלקם קרדו סלו, למוסיקת-הרקע ששמענו.

לקראת השעה 12 התרוקנה המיסעדה, והאנשים עברו לרחבת-הריקודים. קמנו גם אנחנו. ככה, לא שבעים

למה ציפיתי, בעצם? אצילים לא גזקקים לנזכיהם? אשכרה בעיניי! אלא שזמן לכל דבר, ועת לכל חפץ. סדר שיהיה בבלגן. קודם כל אוכלים בנחת, עם פה קטן, ועם מפת. החיפזון מן השטן, אומרת שכנתי המצרית. היתה לי כליכך מצחיקה ההשוואה של לפני ואחרי! היתה שם, למשל, זקנה עירומה בת 70, שגוף כמו שלה מצולם רק בזוועות של סיפרי הרפואה הפלאסטית. בתור ה"לפני". הציצי הריקים תולים לה לבטן, הבטן הריקה תולה לה לבריכיים. הבריכיים נזולות לשוקיים, וכך הלאה. הייתם צריכים לראות איך הסתבא עשתה שם האשן, שיצא עשן! מצד אחד נגסה, בשתי הידיים עיסתה, ומצד שלישי ישבה. מה זאת יעילות אמריקאית! אחר-כך היא התלבשה, וזונת-הביבים הפכה רוזנת משהו, אלגנטית, קרירה, מהודרת. כאילו כלום.

היו בשטח גם המון לבושים כמונו. בשלב של לפני, בשלב של אחרי, בשלב של "פארויל". הדמוקראטיה חגגה, יש חוקים למקום. כשבא למישהו על מישהו, הוא מזמין בעדינות. אין לחץ, אין לחץ פסיכולוגי, אין לחץ חברתי. לא מעוניינים, אומרים "גו, מרסי", ואיש לא נעלב או נפגע.

הוא אדוני! הצעות מגונות! כמה! כמה הצעות מגונות!

בנסיבות אחרות, בעד פחות מזה לקוולרו מקסיקנו שלי הבולגרי, היו קופצות הידיים.

אגב, גם נשים מזמינות. אבל הן חכמות מהגברים. כשהן חוספות "גו, מרסי" כזה בצלחת הן יודעות שמחר זה תמיד יום חדש. ינעל אבי אביהן, איך הן דוחפות טלפונים לכיסים!

יש לנו שתי מארי, אחת ז'אן, ושמונה אלקוהוליקס אנונימוס. זה לא שאנחנו כאלה סקסים אדירים (זה כן), אבל זבובי-רקב במקומות כאלה, אני חושבת, מריחים תמיד בשר טרי.

ובכל זאת, מי שסבור שאנחנו כאלה מריה-תרוה קדושים, טעות בידו. הבן-אדם אינו מעץ. אחרי שאתה רואה כזו שימחה סביב, באים לך רעיון או שניים למוח. אבל הם בלתי-ניתנים לביצוע. גם אם אף אחד לא מכיר אותך, ואיש בעולם לא ירשום לך נקודה שחורה בפינקס בעד העסק — הדבר אינו ניתן-למימוש, ביגלל סיבה פרוואית. על כל בחורה שם הודחלו כמו תמנונים מכל הכיוונים כשמונה גברים, שהצטרפו לחיגגה. איך אפשר להתרכז בצורה שכזו?

יש שם חוק המגן על פרטיותך כשאתה לבוש. אבל כשאתה לא, לך תתחיל להיות שוטר-נועה. איפה חופשי-הבחירה? מי מגיע לדרגות-רעב קטלניות כאלה, שכבר לא איכפת מה, העיקר לאכול?

ואולי זה לא רעב. ואולי זה שובע מסובא שכזה, העושה את הרגש קהה? אולי יש אנשים עם לב רחב, רחב, שאחוזות כל האנושות שבליבם מתנקזת במיפשה-תם? אבל לאהוב את כולם ממש, זה לא לאהוב באמת באמת את אף אחד. אפילו לא את עצמך.

הה, עזוב את זה. היו שם דברים מצחיקים טרוף, מוציא-לאור ידוע מאוד בפאריס. שדמה לפוקה הירש המנוח כמו שתי טיפות, הסתובב כל הערב לבוש בחליפה מחר ייטת, ורק שישפולי המיניסטים השתלשלה ורובבית מתה, שאותה הוא ניסה להחיות כמו ידיו. בכל פעם שהתקבצה ערימה של "אקשן", הוא היה מתכופף, תוחב את האף קרוב קרוב — כמו איש קצר רואי, המבקש להיטיב לראות — עובד-עובד-עובד כמו מטורף, ומפליט כל אותו זמן, "מרסי בוקו!" למות מצחוק, לראות את נאפולי ולמות.

היתה שם בחורה יפהפיה, יורשת של משהו גראנדיזווי, כי כל עיתונות הרכלנות של אירופה מלאה בתמונותיה. היא באה עם מאהבה החתיך, שאותו היא, כנראה, מאוד אהבה, ברכה בלתי-מונבת ללי נישקה אותו בחום, ליטפה אותו, והשישו ושימחו פרה. איך שהם מתנגעים ומאוהבים, בא דיפלומט אחד מארץ-דרום-אמריקאית (בידרתי! בירתי!) הרים לה את שימלת-השיפון הלכנה הנוזלית, ונדבק מאחור. התפלל התפלל בדבקות "שמונה עשרה", והלך. אני ראיית.

כל אותו זמן היא נאקה באוון מילות-אהבה לאהובה, כאילו הוא-הוא היה זה החולל לה את כל הניסים והנפלאות בהדרה-מכוננת. היא לא ראתה את הדרום-אמריקאי בבואו, ולא ראתה אותו בצאתו. בטח יהודי. נתן בסתר.

מאוחר יותר הצלחנו לגרור את הנסיך שלנו החוצה, שיחק אותנו למלון.

בכפפות לבנות גילגלו עגלות-הגשה. סטייכסף מכוסים, הצאי-גלובוס כאלה, עברו ביעף. האור שיצד בכוסות היין הנפלא החזיר ריקושטים בוהקים מהיהלומים סביב-סביב.

היה באווירה משהו קסום, ומשהו גרוטסקי-בלתי-אפ-שרי, כמו סצינה גדושה מדי של סטיל ב. דה-מיל. עולם הולך ונעלם שלא יצלמו לי בשבטים נידחים. זה כאן — לא פחות.

הארוחה הייתה יפהפיה. מנות קטנות, אבל מושלמות. התפריט לא היה אכזוטי. לא אכלת שם זנבות-קוקיה, או ציפרינ-ארימים. אבל במיסגרת המגבילה של ה"פרוזה", השף שם הגיע לשתלמו.

הנסיך עירכן לאותו מדי פעם, לפי בקשתי. זו הקוג-סטה זו וזו, וזה איל-הטבק זה וזה, תעשיין-המטוסים כך וכך, וזו השחקנית זו וזו, שידוכים אחת-אחת. מפה לשם הגיע החשבון. התחלקנו. אני יודעת ש-המתח הזה יהרג אתכם. טוב. נו. ארבעה אנשים, 40 אלף לירות, עם יין מעולה, עם הכל.

20 אלף לירות לזוג. בגוב האריות של המיליונרים, למה לא? בקניסקים בארץ עוד מעט עולה אותו דבר. נגיד! נגיד שהחומס-חגיגה-שיש-קבב, זה כמו האוכל שם. אבל הכפפות? כפפות לבנות חביבי, לא תקבל כאן גם אם תמות!

היה אגף של ברי-משקאות ודיסקוטק. כל חצי שעה נשפכו לדיסקוטק חבורות מהודרות. המקום התמלא. לא כולם אכלו במיסעדה. חלקם הסתובב עם משקה ביד, חלקם שוחחו, חלקם קרדו סלו, למוסיקת-הרקע ששמענו.

לקראת השעה 12 התרוקנה המיסעדה, והאנשים עברו לרחבת-הריקודים. קמנו גם אנחנו. ככה, לא שבעים

למה ציפיתי, בעצם? אצילים לא גזקקים לנזכיהם? אשכרה בעיניי! אלא שזמן לכל דבר, ועת לכל חפץ. סדר שיהיה בבלגן. קודם כל אוכלים בנחת, עם פה קטן, ועם מפת. החיפזון מן השטן, אומרת שכנתי המצרית. היתה לי כליכך מצחיקה ההשוואה של לפני ואחרי! היתה שם, למשל, זקנה עירומה בת 70, שגוף כמו שלה מצולם רק בזוועות של סיפרי הרפואה הפלאסטית. בתור ה"לפני". הציצי הריקים תולים לה לבטן, הבטן הריקה תולה לה לבריכיים. הבריכיים נזולות לשוקיים, וכך הלאה. הייתם צריכים לראות איך הסתבא עשתה שם האשן, שיצא עשן! מצד אחד נגסה, בשתי הידיים עיסתה, ומצד שלישי ישבה. מה זאת יעילות אמריקאית! אחר-כך היא התלבשה, וזונת-הביבים הפכה רוזנת משהו, אלגנטית, קרירה, מהודרת. כאילו כלום.

היו בשטח גם המון לבושים כמונו. בשלב של לפני, בשלב של אחרי, בשלב של "פארויל". הדמוקראטיה חגגה, יש חוקים למקום. כשבא למישהו על מישהו, הוא מזמין בעדינות. אין לחץ, אין לחץ פסיכולוגי, אין לחץ חברתי. לא מעוניינים, אומרים "גו, מרסי", ואיש לא נעלב או נפגע.

הוא אדוני! הצעות מגונות! כמה! כמה הצעות מגונות!

בנסיבות אחרות, בעד פחות מזה לקוולרו מקסיקנו שלי הבולגרי, היו קופצות הידיים.

אגב, גם נשים מזמינות. אבל הן חכמות מהגברים. כשהן חוספות "גו, מרסי" כזה בצלחת הן יודעות שמחר זה תמיד יום חדש. ינעל אבי אביהן, איך הן דוחפות טלפונים לכיסים!

יש לנו שתי מארי, אחת ז'אן, ושמונה אלקוהוליקס אנונימוס. זה לא שאנחנו כאלה סקסים אדירים (זה כן), אבל זבובי-רקב במקומות כאלה, אני חושבת, מריחים תמיד בשר טרי.

ובכל זאת, מי שסבור שאנחנו כאלה מריה-תרוה קדושים, טעות בידו. הבן-אדם אינו מעץ. אחרי שאתה רואה כזו שימחה סביב, באים לך רעיון או שניים למוח. אבל הם בלתי-ניתנים לביצוע. גם אם אף אחד לא מכיר אותך, ואיש בעולם לא ירשום לך נקודה שחורה בפינקס בעד העסק — הדבר אינו ניתן-למימוש, ביגלל סיבה פרוואית. על כל בחורה שם הודחלו כמו תמנונים מכל הכיוונים כשמונה גברים, שהצטרפו לחיגגה. איך אפשר להתרכז בצורה שכזו?

יש שם חוק המגן על פרטיותך כשאתה לבוש. אבל כשאתה לא, לך תתחיל להיות שוטר-נועה. איפה חופשי-הבחירה? מי מגיע לדרגות-רעב קטלניות כאלה, שכבר לא איכפת מה, העיקר לאכול?

ואולי זה לא רעב. ואולי זה שובע מסובא שכזה, העושה את הרגש קהה? אולי יש אנשים עם לב רחב, רחב, שאחוזות כל האנושות שבליבם מתנקזת במיפשה-תם? אבל לאהוב את כולם ממש, זה לא לאהוב באמת באמת את אף אחד. אפילו לא את עצמך.

הה, עזוב את זה. היו שם דברים מצחיקים טרוף, מוציא-לאור ידוע מאוד בפאריס. שדמה לפוקה הירש המנוח כמו שתי טיפות, הסתובב כל הערב לבוש בחליפה מחר ייטת, ורק שישפולי המיניסטים השתלשלה ורובבית מתה, שאותה הוא ניסה להחיות כמו ידיו. בכל פעם שהתקבצה ערימה של "אקשן", הוא היה מתכופף, תוחב את האף קרוב קרוב — כמו איש קצר רואי, המבקש להיטיב לראות — עובד-עובד-עובד כמו מטורף, ומפליט כל אותו זמן, "מרסי בוקו!" למות מצחוק, לראות את נאפולי ולמות.

היתה שם בחורה יפהפיה, יורשת של משהו גראנדיזווי, כי כל עיתונות הרכלנות של אירופה מלאה בתמונותיה. היא באה עם מאהבה החתיך, שאותו היא, כנראה, מאוד אהבה, ברכה בלתי-מונבת ללי נישקה אותו בחום, ליטפה אותו, והשישו ושימחו פרה. איך שהם מתנגעים ומאוהבים, בא דיפלומט אחד מארץ-דרום-אמריקאית (בידרתי! בירתי!) הרים לה את שימלת-השיפון הלכנה הנוזלית, ונדבק מאחור. התפלל התפלל בדבקות "שמונה עשרה", והלך. אני ראיית.

כל אותו זמן היא נאקה באוון מילות-אהבה לאהובה, כאילו הוא-הוא היה זה החולל לה את כל הניסים והנפלאות בהדרה-מכוננת. היא לא ראתה את הדרום-אמריקאי בבואו, ולא ראתה אותו בצאתו. בטח יהודי. נתן בסתר.

מאוחר יותר הצלחנו לגרור את הנסיך שלנו החוצה, שיחק אותנו למלון.

הייתם צריכים לראות עכשיו את האנשים המעודנים שאכלו במסעדה!"

מתפוצצים, רק לא רעבים. אבא שלי בא ממישפחה שורשית שגודלה על גריעבן. "עשרים אלף פונט!" שמעתי אותו מתקע מצחוק. "עשרים אלף פונט להר ריד עם המים!" אמרתי: "אבא שתשתוק, אתה לא רואה שאני עכשיו בעניין אצולה?"

"אה", הוא אמר. "וזה מה עולה אצולה?" אמרתי שכן.

"או תגידו ככה!" נרגע. "לרגע חשבתי שזה מה עולה האוכל?"

עברנו לדיסקוטק. תפסתי את הפרינציפ. ככה מבלים איל זה, ורוזנת זו. רשמתי בקסטה. נגמר לי מהביילוי ושמ. זכרתי שהבטיחתי לך לייף-שו, וצריך לזוז. כי באחת מקסימום אני מתסמרטטת לגמרי. חשבתי לנסך בשרול. קבענו שהולכים ללייף-שו, נכון? כן, הוא אמר. הולכים. שילבתי ידיים עם איציק, ופילסנו דרך החוצה, אחרי הנסיך. הוא פתח דלת ואנחנו אחרי.

החליל של

ד"ר ז'יוואגו

אז חטפתי את החזוק של החיים. בתוך אולם עם שולחן-ביליארד מרופד, זוגות ב-שלבי טיגידים-טיגידים שונים עסקו במרץ במלאכה. מאמה מה!